

Her Şey Onun

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّمْ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Değerli mümin kardeşlerim,

Allah Teâlâ'ya iman ettiğini söyleyen ve ahiret günü dirileceğine inanan, dünya ile bağlantılarının hesabını bir gün vereceğini iyi bilen kardeşlerim,

Şu kocaman dünya ve yüreklerimizi tıka basa doldurmuş toprak, ev, dükkân, mülk, para sevgisi ve bizi birbirimize kırdıran hırslımız, zaman zaman Rabbimizi unutturan iştahımız, ahlakımızı bir kenara ittiren şehvetlerimiz... her şeyi bir anlığına kenara koyarak üzerinde yaşadığımız büyük dünyayı bütün vadileri, okyanusları, dağları, şehirleri ve çeşitli varlıkları zihnimizde izlemeye çalışalım: Bu görüntüde, evinin bahçesinde sırt üstü uzanmış ve gökyüzünü seyreden bir insan olsun. Yattığı yerde yaklaşık 1 metre kare toprağı kaplıyor.

Bu insanı 100 metre havadan izlediğimizde bulunduğu ev ile yol görünüyor. 1 kilometre havadan izlediğimizde o kişi artık gözümüzde kayboluyor ve bulunduğumuz şehri tek seferde görebilmeye başlıyoruz. 10 kilometre yukarı çıktığımızdaysa az önce görebildiklerimizden ne o kişi, ne evi, ne yollar ne de şehir seçilebiliyor. 100 kilometre yükselsek artık önceki gördüklerimizin hiçbiri görülebilir olmuyor.

Günümüzdeki teknoloji, dünyada bulunduğumuz toprağın 1 milyon kilometre uzağından buraya bakabiliyor. 100 milyon kilometre ötelemlerden de bakılabiliyor. Bu kadar mesafeden sonra dünyada sırt üstü uzanıp yukarıları seyreden kişi, onun evi, yaşadığı şehri ve ülkesi değil dünyası dahi görülemeyecek kadar küçük kalıyor. Dile kolay, milyarlarca kilometre uzay derinliğine gidilip dünyaya oradan bakılabiliyor.

Uzayın o kadar uzağından dünyadaki, bahçesinde uzanıp gökyüzünü izleyen kişinin bulunduğu, değil dünya, galaksi bile toz parçası kadar küçücük görünüyor. Koca güneş, bir kurşun kalem ucu kadar yer kaplar denemiyor.

Fakat uzaklaşıp dünyaya bakılacak mesafe bitmiyor. Milyonlarca ışık yılı (1 ışık yılı=9,5 trilyon km.) gidiliyor ve yol yine de bitmiyor.

O kadar uzaklaştıktan sonra dünya nerede peki? Arazisi sana kaldı, tapusu bende vs. kavgaları ettiğimiz dünya nerede? Vazgeçtik dünyadan; dünyanın etrafında döndüğü gezegenler, muhteşem büyüklükte galaksi nerede? Hiçbiri, milyonlarca ışık yılı mesafe uzaktan en ufak şekilde bile görülemiyor. Ve bütün bu mesafeden sonrasına ise henüz teknoloji yetmediği için erişilemiyor. Yani uzayda aşılacak yolun artık bittiği kesinlikle söylenemiyor.

*

Kelime-i tevhidi söyleyerek Allah'a iman eden müminler olarak teknoloji, matematik, fizik ve uzay bilimleri bizim sadece imanımızı artırmaktadır. On dört yüzyıl önce inen Kur'an'ımız ve ayetlerinin bizi ne muazzam gerçeklere iman ettirdiğini anlatmaktadırlar.

Rabbimiz, uzayın bu muhteşem manzarasını kitabında “yedi kat gök” diye tarif etmektedir. Milyonlarca ışık yılı giderek geride güneşin ve onun da içinde bulunduğu galaksinin nokta kadar bile kalmayacağı uçsuz bucaksız mesafe yalnızca birinci kat semadan ibarettir. Aştığın akıl almaz mesafeye rağmen henüz yedi katlı semanın birincisinde insan oğlu. Bir bu kadar daha gidebilirsen ikinci kata çıkabilecek kadar ilerlemiş olacağın da kesin değildir. Katların yedincisindeyse kâinat bitmiyor.

Her gün okuduğumuz Âyetü'l-kürsî'de geçen ifadeden anlıyoruz ki Allah'ın kürsîsi (bunu anlayabilmemiz için makamı denebilir) yedi kat göğü kuşatmış durumdadır.

'Allah' dediğimizde bu Allah'ı kastediyoruz işte. Bu Allah ile yalnızca ölülerin mezarda hesabını göreceği zaman devreye giren Allah algısı arasındaki fark da herhâlde barizdir. İkincisi, batıl sistemlerin Müslümanlar'a dayattıkları inancın Allah'ıdır. Âyetü'l-kürsî'de okuyup tanıdığımız Allah, makamı yedi kat göğü kuşatmış bir Allah'tır.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz'in zamanında uzayın derinliklerine dair hesap yapılabilecek, uzayın krokisinin göz önüne serilebileceği teknoloji de matematik bilimi de yoktu. Ancak İbni Hibbân'ın rivayet ettiği bir hadis-i şerifinde Efendimiz, Ebû Zer adlı sahabisine, bakınız söz konusu krokiyi nasıl çiziyor: *"Ebû Zer, Allah'ın kürsîsi ile yedi kat gök benzetilecek olsa ne kadar olur, biliyor musun? Bir yüzük gökten bir sahraya (büyük çöl) atılsa ve gökten o yüzüğü seyretsek ne kadar görünür? İşte yedi kat gök de Allah'ın kürsîsine ölçüldüğünde o yüzüğün sahradaki durumu gibidir."*

Fakat bitmedi: Bir de bunun üzerinde Allah'ın arşı vardır. Arşa kıyaslandığında da kürsî, aynı kürsînin göklere kıyaslandığındaki hacmi gibidir.

Mümin kardeşlerim!

İnsanı azdıran ve şeytanlaşmış hayat tarzına kurban edilmek istenen mümin kardeşlerim!

Bir camideki saflardan birinde veya evinde, dükkânında, yolda yürürken "ey Allah'ım, ey Rabbim" dediğimizde hiç şüphemiz olmasın, bu Allah'ı çağırılmaktayız. Eğilip alınımızı secdeye koyduğumuz zaman huzurunda olduğumuz Allah da bu Allah'tır. Bu Allah ki kürsîsi, gözümüzde büyüttüğümüz ve sadece bir tanesini bile teknolojimizin henüz tam olarak kavrayamadığı yedi katlı göğü kuşatandır. Şeytanı, Ebu Cehil'i, Firavun'u, Karun'u yaratan da odur. Onların karşı cephesinde mücadele eden peygamberleri, Ebu Bekir'i, Ömer'i, Hasan'ı, Hüseyin'i, Enes'i, Ammar'ı yaratan da o Allah'tır.

Bu Allah'a iman edenler meydanlarda cenk ederek şehit olduklarında onların ruhlarını alan Allah odur.

Bir süper güç, bir salgın hastalık, bir teknolojik tehlike algılarımızı ele geçirip her şeyi kuşatıyor zannettiğimizde, kalbimizde bu Allah'a yer kalır mı zannediyoruz? Kürsîsi yedi kat göğü kuşatmış olan Allah, biz huzurunda gözyaşı akıttığımız ve günahımızdan pişmanlıkla tövbe ettiğimizde sesimizi duyan Allah'tır. O bizden uzak değildir. Bulduğumuz her yerde bizi duyan ve görendir.

Çünkü her şey onundur. Dünya şöyle dursun, uçsuz bucaksız ve hesaba gelmez gezegenlerin hepsi onun mülkündendir.

Böyle bir Allah'a iman etmenin zorunlu sonuçlarından birisi ki biri haklı durumdayken sana "Allah belanı versin" derse dünyanın başına yıkılmış, mahvolmuş, yanıp kül hâline gelmiş hissetmen gerekir. Aksi takdirde iman edebilmek için söylediğin kelime-i tevhidde adı geçen 'Allah'ı içine sindirememişsin demektir. Birinin dediği "Allah senden razı olsun" ifadesi de mümini, o Allah tarafından rızaya erişmiş hissettirdiği için kanatlanıp uçurmaya yetmelidir. Bu muhteşem hissi veremiyorsa hangi Allah'a iman ettiği, imanındaki Allah ile neyi kastettiği sorgulanır hâle gelebilir insanın.

Bu dünya, hakikatlerini çözüp bitirebileceğimiz bir dünya değildir. Yüz milyonlarca ışık yılı boyunca gidip yine de keşfini bitiremediğimiz dünyalar, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem dakikalar içinde aşarak Rabbinin Arş'ına yaklaştığı miraç olayının noktalarından biridir sadece. O Allah, onu miraca bizim uzay görüntülerinde izlediğimiz güzergâhtan götürmüş ve bu yalnızca dakikalar sürmüştü. Yatağından kalktığında mübarek bedeninin bıraktığı sıcaklık, miraçtan geri döndüğünde henüz soğumuş değildi.

Allah, bu Allah'tır.

Aynı peygamberi müşrikler mağarada sıkıştırıp neredeyse öldüreceklerken yine o Allah'tı her şeyi gören. Sadece bir buçuk sene önce milyarlarca kilometre mesafeyi birkaç dakikada geçirip miraca çıkardığı peygamberini, yılanlı bir mağaraya sığınıp hayat tehlikesi geçirmeye mecbur etti. Çünkü kul, bütün galaksi sistemlerinin muhteşemliği içinde nokta kadar bile olamadığı bir dünyada, Allah'ın belirlediklerini yaşamakla yükümlüdür; keyfine geleni yapmaya hak sahibi değildir.

Serseri çocuklar tarafından taşlanıp mübarek bedeninden kanlar aktığında Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem, ellerini açarak Rabbine, o eğer böylesinden razı olacaksa kendisinin de durumdan memnun olduğunu söylemişti. Güneş milyonlarca senedir nasıl ki hem enerjisini kaybetmiyor hem de etrafındakileri ısıtıyor ve vazifesini yapıyorsa henüz dünyaya geleli birkaç on yıl olmuş insan da kısacık ömründe yapıp yerine getirmesi gerekenleri yapacaktır.

Uzayın muhteşem görüntülerine bakabileceğimiz teknolojiye sahip olmamız Allah'ın ne büyük bir nimettir... Bu bilgileri edinebileceğimiz bilimleri insana lütfeden Allah ne büyük Allah'tır...

Cezasını çektikten sonra cehennemden en son çıkacak ve cennete girecek olan insana Allah cennetten ne kadar yer verecektir? Unutmayalım ki birinin cehennemden en son çıkıp cennete en son girmesinin anlamı, ondan daha 'düşük puanlı' müminin bulunmaması demektir. Bu sorunun cevabını Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz veriyor: Dünyadaki yeryüzünden gökyüzüne kadar olan mesafe kadar.

Anlıyoruz ki Rabbimiz, dünyadaki yedi milyar nüfusun tamamına yeryüzüyle gökyüzü arası kadar mesafeyi teker teker ihsan etse yine de onun mülkünden bir dönüm bile yer azalmıyor demektir. Bir şeyin ucu bucağı yoksa onu sayarak nasıl bitirebiliriz ki?

İşte bu Allah'a secde ediyoruz biz. Ve kitabı huzur kaynağı olan Allah da budur. Bu Allah'ın hatırı için eşimizle kavga etmiyoruz, mümin kardeşimizin salyasını silmeye dahi razı oluyoruz. Müslümanlık böyle bir nimettir, elhamdülillah.

Şayet Ebû Cehil, Karun, Firavun, Nemrut gibi zalimler ve şimdi de onlar gibi olmaya heveslenip Müslümanlar'a zulmeden katiller ve zalimler Allah'ı gerçekten tanımış olsalar mevcut akılsız davranışlarına yeltenemezlerdi. Allah'ı hakikaten tanıyan ve onun büyüklüğünü bilen, sabah namazı kaçırabilir mi hiç? Allah'a tazim ve saygısı hakkıyla yerine oturmuş insan hiç Kur'an okumaya doyabilir mi? Allah'a iman böylece gerçek ve tam olmuş bir mümin, ona "Allah belanı versin" denmesi durumunda dayanabilir mi? "Kıyamet günü görüşürüz" dense kalp krizi geçirmesi gerekmez mi daha cümle tamamlanmadan? Yalnızca korkusundan değil, sevgi ve saygısı da onu yönlendirdiği için.

Başımıza iki yüz senedir açılmış laiklik-sekülerizm denen ve geçtiğimiz yüzyılda yaşanan iki dünya savaşından daha büyük bir musibet olan bela, görünürde dindara hürriyet gibi de sayılıyorsa bile esasen Allah'a saygımızı tüketip küçültmektedir. Biz Müslümanlar, Âyetü'l-kürsî'de bahsedilen kudretli Rabbimize iman ettiğimiz sonuçlarıyla ruh kazanırken şimdi geldiğimiz konumda "cami senin, sokak benim" şeklinde bir ayrıma hapsolmuş vaziyetteyiz. Bu büyük kâinatta Allah'a camiden başka yer bırakılmamıştır laiklik yüzünden.

Bir kanser gibi Müslümanlar'ın içine sızan sekülerlik-laiklik sebebiyle Allah'a saygı kaybaldığı için cenazeler, matemler, kazalar, depremeler, pandemilerde ve bir şekilde mezar ile ölüm akla gelince - o da biraz- hatırlanabilir bir ilâh anlayışı yerleşmiştir. Bunun neticesinde haramlar ekmek-peynir gibi yenir hâle gelmiş, Allah'ın azametinin terk ettiği kalplere faiz muhabbeti yerleşebilmiştir. Zina özgürlükler başlığı altında anılabilir olmuştur. Bir erkek, bir kadını boşayacağı ve boşamanın gerçekleşeceği ortamı hazırlayan 'erkeklikler' sergileyeceği zaman Resûlullah'ın, boşamanın Allah'ın arşını titretecek kadar büyük bir iş olduğu hadisiyle kendine gelemiyor, silkinip toparlanamıyor ve

ailesinin daha iyiye doğru ilerlemesi için çalışmıyorsa burada Allah'a duyulan saygı ilişkisindeki zayıflıktan söz edilebilir.

Müminler olarak bizim de hayatımızın da ve hayatımızdaki en ufağından irisine kadar her kazancımızın da Allah'a ait olduğunun, Rabbimizin arşından görüldüğümüzde hiçbir değer ifade etmeyecek kadar önemsiz olduğumuzun ayırıcısına varamayıp hep o saygının zedelenmesindedir. İnsanoğlu, sen kimsin ki namaz kaçırabiliyorsun? Seni Allah'ın dinlediğini bildiğin hâlde nasıl yalan konuşur, kul hakkı çiğneyebilir, insanlara zulmedersin? Kendin kanun çıkardığın için çalıp çırtıklarına da kılıf uydurabileceğini, yeni kanunlarla kusurlarını kamufle edebileceğini sanıyorsun ama Allah'ı da kandırdığını nasıl zannedersin?

Senden çok daha güçlüsünü, kendini tanrı diye ilan eden Allah'ın ne yaptığını bilmiyor musun? Her şeyi kontrolü altına aldığı, dünyanın ilâhı olduğunu söyleyen Nemrut'u bir küçücük sivrisinekle mahveden Allah'a iman ediyor değil misin sen? Ancak mikroskopla görülebilecek kadar küçük bir virüsün insanı ve icatlarını nasıl alt ettiğini duymuyor musun?

*

Kâfirler zaten iman etmiyorlar. Fakat biz namazlarımızdan sonra Âyetü'l-kürsî'yi, ona gelene kadar Rabbimizin çok sayıda ayetini okuyoruz da Allah'ın azametini, nasıl bir Allah olduğunun anlamını bilemiyor, bu bilemeyişimizin sonucunda şekillenmiş hayat tarzıyla dünya fırsatlarını geçiriyoruz. Kalplerimizin katılaşmasının sebebi, içimize giren ve yerleşebilecek boşluğu bulan laikliğin etkileriyle Allah'ın kalbimizdeki azametinin kırılmasıdır.

Hayret verici, üzerinde düşünülmesi gereken pek çok manzaradan biri olarak tefekkür edelim: Kurgudan ibaret bir filmde senaryo gereği bin insan öldürülebilir; kesilenler, doğrananlar, yakılanlar, her türlüyle öldürme fiili yoğun şekilde işleniyor ve filmin sonunda ortaya bir kahraman çıkıyor. Aynı filmde, yine senaryo gereği, elli kedi-köpek öldürülse böyle bir sahnenin yer aldığı hikâyenin asıl vurgusunun sonunda hayvan sevgisine çıkması bile o filmin yayınlanıp da linç edilmesine engel olamaz. Filmde bütün yapılanların rol gereği yapıldığı, gerçekte hiçbir hayvanın öldürülmediği iyi bilinmesine rağmen böyle bir şey yapılabilir mi?

Cevabı hepimiz biliyoruz. Fakat bir saatlik filmde yüzlerce insan öldürülebilir. Bunu garipseyen ya da "Hayvan öldürme konusunda hassas davranıp sahnesini çekmezken insan öldürmeyi neden normalleştiriyoruz?" diyebilen biri çıkmıyor. Mümkün olduğu kadar fazla insan ölümüyle filmin 'çekiciliği' artırılıyor bile.

Öyleyse yüzlerce insanın yirmi köpek kadar kıymetinin olmadığı bir zamanda yaşıyoruz. Bu vahşette kaybedilen en önemli değer bizatihi insanlığın kendisidir. Şurası da kesindir ki filmlerde insanların katledilme sahnelerinin çekilmesi ve yayınlanmasında sakınca görmeyen zihniyetin sahipleri, fırsat bulduklarında bütün kediler ve köpekleri de öldüreceklerdir. Zira Allah'a saygısı olmayanın, onun mahlûkatına da saygısı yoktur.

Allah Teâlâ'dan başka ona denk saygı gösterdiğimiz şeyler, Allah'tan daha fazla büyüttüğümüz şeyler olmuştur. Evlerimiz, arabalarımız, fırsatlarımız, sigortalarımız... Allah'a ne ortaklar ürettik! Bir de cahiliye devri müşriklerine gülüveriyoruz, Kâbe'nin içine elleriyle yonttukları putlar koyup tapacak kadar gülünç olduklarından. Hâlbuki bizim avuç içi genişliğindeki yüreklerimizde kaç put bulunduğu göz atmak istemiyoruz.

Bidatin, Peygamber aleyhisselamın sünnetinden daha saygın konuma yerleşebilmesi de yaşadığımız savrulmanın sonuçlarından biridir. Bunun içindir ki günah işleme hürriyetini insanlar yasal koruma altına aldılar ve sahiplendiler. Allah'tan korkan biri, kendi çocuğunu dahi, "Yapma böyle yavrum..."

Allah'tan korkalım..." demeye cüret edemiyor. 'Baskı kurmak' ile suçlanıyor, kovalanıyor. Hele böyle bir şeyi kadınlara söyleyen adeta idamlık suç işlemiş muamelesi görüyor.

Bankaların faize rağmen en saygın kurumlar olmaları, haramın helalden daha kolay erişilebilirliği başımıza gelmiş büyük felaketlerdir. Allah'ın dini ve şeriatımıza, 'olsa da olur olmasa da' gözüyle bakılabiliyor adeta. Sanki Kur'an bilgisiyle matematik bilimi arasında bir çelişki varmış da Müslümanlar matematiğin lazım olmadığını iddia etmişler gibi 'geri'liğin kabahatini Müslümanlar'ın dinine yükleyen geri kafalılar, Allah'a saygısızlıklarını bu dereceye vardırabiliyorlar.

Biz tanımasak da bir gün Allah kendisini bize tanıtacaktır. Hem bu öyle ağır bir tanıtım olacaktır ki... Rabbimizin hayatımızdaki büyük nimetlerini, muhteşem ve uçsuz bucaksız kâinatı görüp de ibret alamamak yaşarken ölmekten başka neye benzer? Büyük kâinatı göremeyen, uzaya bakamayan ve alması gereken derslere yönelmeyen biri pandemi sebebiyle tövbe edip namaza başlar mı zannediyoruz? Güneşi görmeyen, mumu görebilir mi?

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem, âlemlere rahmet olarak gönderildiği ve dünyalar onun hürmetine yaratıldığı hâlde, kendisinin abartılmamasını ve neticede Allah'ın bir kulu olduğunu buyurmuştur. Demek ki asıl ve büyük saygı Allah'adır. O mübarek resûl ki öyle demiştir; biz siyasî liderlerimizi, patronlarımızı, grup liderlerimizi neredeyse Allah'a saygı gösterir gibi davranışlarla yüceltmeyi aklımıza nasıl sığdırabiliriz?

Herkes yerini bilmeli, yerinde durmalıdır. En mükerrem mahlûk olan insan da hayvanlar da kendi konularında kıymetlidirler. Ekonomik güç sahibi olan biri asla haddini aşmayacaktır çünkü nihayetinde kuldur, ölümlüdür. Dünyanın 'güçlü' kimseleri, Allah'ın mülkünde yaşayan ve yok denecek kadar şeye sahip insanlardır, teraziye konduğu belli olmayacak denli basitlerdir.

Biz insanlar zayıfız. Hastalanıyor, gıdıklanıyor, dertleniyor ve yoruluyoruz. Bizim gibi bir başka insana tutduğumuz an ise zayıfın da zayıfı oluveririz. Allah'tan başka tutunacağımız kimse yoktur, olmamalıdır. Allah'ı hakkıyla tanıyan biri, aynı anadan doğmuş kardeşiyle dünyanın yüz metre karelik arsası için kavga edip küsmez. Demek ki biz başımızı gökyüzüne kaldırıp bakamıyor, Rabbimizi ve onun dünyalar yaratacak engin kudretini, yaşadığımız dünyanın hiç hükmündeki değerini tefekkür edemiyoruz.

Allah'a iman etmiş mümin, etrafında milyonlarca insan bir gün içinde ölüverse bile bin birinci umuduyla hayata tutunmak mecburiyetinde olduğunu ve Allah onu öldürmedikçe asla ölmeyeceğini bilir. Kelime-i tevhidi söyleyerek iman eden kalbin sahibi böyle inanmak zorundadır.

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِيْنَ . وَصَلَّى اللّٰهُ وَسَلَّمْ عَلٰى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَىٰ اٰلِهِ وَصَحْبِهِ اَجْمَعِيْنَ .

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.